

Frantuzu și Muscanu. (După-ce au mâncat bătaie.)

Muscianu: Pentru-ce ai spus că sunteți complet pregătiți pentru război, când de fapt nu erați?
Frantuzu: Dar voi pentru ce ne-ați prostit și ați zis că numai vă veți preumbla până la Berlin?

ȚARUL ȘI CAZACUL.

Țarul (cătră cazac): Bătă-te D-zeu să te bată, dar așa ascultă tu de porunca mea să nu mai beați țuică?
Cazacul: Proslăvite tătuc, nărayul din fire n'are lecuire.

Neurastenie.

Se spune că neurastenia
E boala marilor orașe
Și-l crește groaznică domnia
Când proporții urlăse.

În adevăr, e-afia larmă
În capitale moderne,
Că omul n'are chip să doarmă,
Ori cât de bine și-ar așterne.

Altece zilnice dispute,
Altece mâni care fac game,
Și-apoi jurnale-apărute
Cu sîngerosele lor drame.

Flaștele și precupeții,
Țiganii cu curse și grătare,
Schimbarea gărzii cu trompeții,
Societatea de salvare.

Aari camioane cu gunoae
Și vehicule de tot neamul,
Frăsuri, cucoane și tranșee
Și tot ce poartă macadamul,

Uzinele ce prind să cheme
Clopote'e grece 'n turle...
Crașul pare la o vreme
Un monstru osândit să urla!

Tăcerea-l un cuvînt fantastic,
Un pleonasm al morții poate;
Să ai un nerv cât de elastic,
Din balamale tot te scoate...

De-aceia nu mă mir că'l pare,
O provincial ce stal departe,
Că'n România noastră mare
Bucureșteanu-l tip aparte!

Pretul unui exemplar 4 fileri.

Sonetul unui reumatic.

O, cocostârci, dragi păsări migratoare
Ce primăvară 'n fiecare an,
Venii cu vești de peste ocean
Ca niște albe păcuri zburătoare.

Blânzi musafiri ai omului sărman,
Am să vă văd și anul ăsta oare
Prin mlaștini de smarald la vânătoare
Umblând pe cataige de mărgean?

In igrasia locuinței mele
Măr cor genunchii, mâinile mi-s grele
Și-am ceasuri de macabru pesimism.

Voi cari umblați prin mlaștini și bătoace,
O spuneți-mi și mie cum se fac
Că 'n veci nu suferiți de reumatism?

A. Mirea.

Războinic.

— Ei, cum te simți ca logodit, prietene?

— De minune. Atâtea am să-i spun logodnicei mele, când ne întâlnim, că nu mai sfârșesc.

— Apoi spune ce ai tot, înainte de ce vă cununați.

— De ce?

— Fiind-că după ce vei fi odată însurat, n'o să mai ajungi tu la vorbă.

Păcat!

O doamnă văduvă face cunoștință cu un domn.

Ea: Păcat, domnule, că nu te însori la vrâsta dumitale...

El: Păi sunt însurat, doamnă.

Ea: Ești însurat? Ce păcat!

Războinic.

Nevăstuță draga mea
Pregătitu-mi-ai traista
La bătaie ca să plec.
Cu Muscalul să măntrec.
Rămas bun iubita mea
D'oi muri nu mă uita!
Nu boci și nu mă plânge,
De se varsă al meu sânge
Dumnezeu aș a lăsat
Pentru țară și împărat
Să luptăm cu bucurie
Măi fântate Nicolae
Pleci și tu azi la bătaie?
In traistă ce ți-ai băgat
Sculele ți le-ai luat?
Că 'napoi n'o să mai vii.
Până 'n ziua de Florii.
Pușculița-mi pe spinare
Pace zău ea nu mai are
La graniță cum sosii
In Muscal groaznic lovii
Din tunuri noi le răpeam
Și grozav îi risipeam.
Tunurile le-am ales
Și la Pesta le-am trimis
Să le vadă lumea mare
Cum luptăm de cu 'nfocare
Pe Ruși ca să-i biruim
Fericii aici să fim.
Ungurii precum și Nemții
Dat-au mâna toți ca frații
D'acuma pentru vecie
Câștiga-ni-om omenie
Noună drepturi că ni-or da
Când bătaia s'o găta.
Doamne alină bătaia
Să mă văd la casa mea
Du-mă Doamne viu 'napoi
La puiții mei cei doi
La părinți, la a mea vatră
Și la dulcea mea nevestă.
Utvin, 1914. Ch. Murgu.

Intre căsătoriți de curând.

Ea: Spune-mi, dragă Ionel, cum ai trăit înainte de m'ai luat?

El: Am trăit mult mai ieftin!

Cerșetorul — modern.

Domnul: Iată îți dauiesc 10 bani, dar să nu-i cheltuiești pe rachiu prost.

Cerșetorul: Nu te teme, domnule... mi adaug 10 bani și mi cumpăr rachiu bun!...

Durere.

— E grozav, cum scamână nevastă-ta cu mama ei!

— Durere!

— De ce durere?

— Fiind-că totdeauna îmi pare că laș avea două soacre la casă...

Gadouri de Crăciun.

Pentru marele duce Nicolae Nicolae-vici: O nicovală cu abur, care înaintea-ză cu siguranță.

Țarului: un bilet Rundreise, care atinge toate locurile unde poate voiaja fără scutul poliției (pană acuma încă nu e alcătuit).

Dlui Poincare: Vederi din Berlin, de oare-ce nu va avea ocașie ca să ajungă să vadă cu armata sa locurile acelea.

Regelui Angliei: un crocodil, care ar plânge cu ocașia alungării Englezilor din Egipt.

Regelui Albert: O istorie a Belgiei dela naștere până la moarte.

Dlui Iswolski: O cravată frumoasă, care constă dintr'o funie de cânepă, (care trebuie legată strâns, de o mână pricepută.

Neînțelegere.

Un învățător să plânge inspectorului școlar de slujba grea în comuna în care este, și cere să fie mutat într'alt loc.

Inspectorul: De câți ani ești aici în slujbă?

Învățătorul: De zece ani.

Inspectorul: Ești însurat?

Învățătorul: Da, sunt însurat de cinci ani.

Inspectorul: Câți copii ai?

Învățătorul: Șaptezeci și doi, dle inspector, și nu mai biruesc singur. Poate să-mi dați un ajutor, ori să mă mutați de aici.

Voinicia țiganului.

Am fost țigane în foc? — întrebă el nevă pe un țigan sosit din cătanie.

Numai pe lângă el — răspunse țiganul.

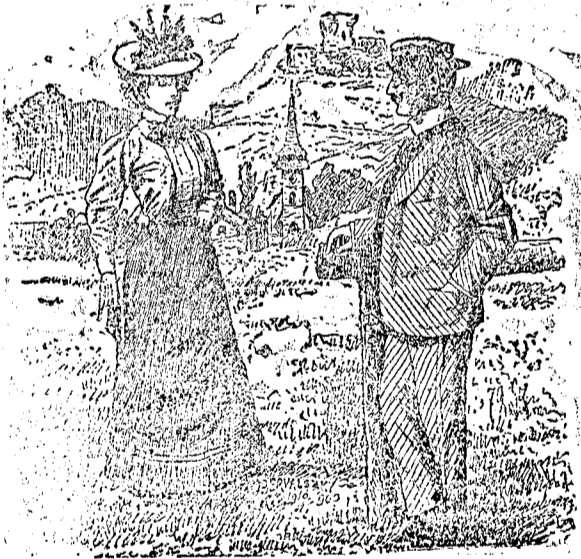
Dar în bătaie fostai?

— Hm! — răspunse par accia-i țieru naibei, ca unu te ține la cap, altul la picioare, iară al treilea da!

Soldatul rănit.

Pe câmpul cel de războiu
Când sosirăm doi cu doi
Soarele nu-l mai vedeam
Zgomotul nu-l auziam.
Cu tunul noi când am dat
Muscalii s'au scuturat
La pământ morți au picat.
Măi Muscale, măi dovlece
Granița mea nu mi-o trece
Că pe loc te fac eu rece.
Vai maică măicuța mea
Ferească-te Precestă
Să n'auzi cu urechea
Când tunul s'o descărca
Din picioare ai cădea
La Dumnezeu te-ai ruga.
Când a fost cam cătră seafă
Incepui cu tunul iară,
Dar d'odată mâna mea
O simțeam cum amorțea
La pământ cu am căzut
Cu ochii n'am mai văzut.
Azi mă aflu într'un spital
Doamne, Doamne în ce hal,
Piciorul mi împușcat
Și la cap sunt tot legat,
Mâna dreaptă e umflată
Toată 'n borangic legată.
Rănile tare mă dor
Poate fi azi-mâine mor
Dar luptai cu vitejie
Pentru scumpa mea moșie.
O maică, măicuța mea
Vino, vin' dacă-i putea
Ca cu lăcrimioara ta
Să vindeci tu rana mea.
Să mă duc iar' înapoi
Pe câmpul cel de războiu.

Părere bună.

Mirele: Eu trebuie să te părăsesc pe un timp
care, Ană dragă, că am un pacient greu bolnav.
Mireasa: Rămâi încă nițel... De-aia lăsa
e bietul om să trăiască!

De ce a întârziat Rennenkampf?

Se știe, că generalul rus Rennenkampf a întârziat cu armata lui 18 ore, când a fost trimis în ajutorul Rușilor la orașul Lodz, care a fost luat de Germani.

Un Neamț rău de gură l'a scuzat pe Rennenkampf astfel:

— Nu vă mirați, că a întârziat... doar calendarul ortodox încă întârzie cu 13 zile...

Necas.

— Nu cunoaște-ți vreun cumpărător; vreau să-mi vând mașina de scris.
— Nu funcționează bine?
— Ba da, dar face greșeli de ortografie!

Slove către un frate plecat în bătălie.

Frunză verde alunea
Fă-mă Doamne o păsărea
Să zbor la Galiția
Cu Lenuta, a mea.
Să vedem să iscodim
Pe Muscali să-i risipim
Unde stau cum se ascund
Și la noi cum de pătrund.
Și când o fi-n miez de noapte
Când Muscalii dorm pe moarte
Ai noștri să-i năvălească
Cu totul ca să-i zdrobească.
Căci dorul acum ne frânge
Dup'un frate cum se plânge
Cu toate s'ar mângăia
Vr'o carte de-ar căpăta
De-aici la Galiția.
El de mult ni-a mai tot scris
C'acuma-i infanterist
Și în foc el nu se bagă
Ci face altă ispravă
Sapă șanțuri tare afund
Pentru-ai noștri und' s'ascund
Tocmesc drumuri ca să meargă
Armata noastră întreagă.
Pădurile le rărește
Și la poduri tot tocmește
Armata că poată trece
Pe Muscal să-l facă rece.
Pe noi jalea ne-a cuprins
Și dorul ni-s'a aprins
Cu ochii să-l mai vedem
Pe frunte să-l sărutăm.
Frate, frățiorul meu
Să-ți ajute Dumnezeu
Să te întorci victorios
De pe câmpul sângeros.
Veniți frați, veniți surori
Ce-ați... de frățiori
... și... gătorați
O, veniți de vă rugați!

Dumnezeu sfânt să-i ferească
Și de moarte să-i păzească
Să vină biruitori
Proslăviți, triumfători.
Sidonia Murgu

Intre Poeți.

— Da, dragul meu, tragedia mi-e pe sfârșit, dar nu știu cum să fac să-mi moară eroul într'un chip original, la sfârșitul actului al cincilea.
— Dacă i-ai citit pur și simplu, cele patru acte dintâi.

La doctor.

Un țăran având durere de picior, să duce la un doctor.

Țăranul: Domnule doctor, fi bun dă-mi ceva să pun la picior, că nu mai pot de durere.

Doctorul: Du-te la un medic, căci eu sunt doctor în drept.

Țăranul: Mă rog de iertare, eu am durere chiar în piciorul drept.

Rămășag englezesc.

Este cunoscut lucru, că englezului îi place mult să facă rămășag, când i-se dă ocaziune. S'ar zice, că pasiunea aceasta s'a prefăcut într'o a doua natură a englezului. Un caz curios s'a putut ceti nu de mult într'un ziar englez.

Un marinar a îndrăznit să vâsleze în sus pe râul Tamisa cu o luntre de tot șubredă. Curând valurile au răsturnat luntrea și bietul marinar a căzut în apă. Atunci a început el să înoate.

În vremea aceea pe mal s'a adunat o mulțime de curioși. Ai crede că mulțimea de oameni se îmbulzea să sară într'ajutorul nefericitului marinar, ori cel puțin că dădea semne de mare îngrijorare pentru viața lui. Când colo, nici vorbă! Din potrivă, au început cu toții să facă rămășag: Oare scapă cu viața, ori nu scapă.

Atunci doi corăbieri au alergat din cealaltă parte, spre ajutorul celui ce se lupta cu puterea apei. Încă puțin și marinarul ar fi fost scăpat. Dar de odată s'au auzit protestări din partea mulțimei: să nu se amestece, căci s'a făcut rămășaguri.

Cei doi corăbieri au trebuit să se întoarcă înapoi și bietul om s'a înecat în Tamisa.

Atunci mulțimea s'a împrăștiat.

Soldatul când scrie la ai săi.

Iubiții mei! Nevastă, frați!
 Vă scriu din Struj din șant,
 Intr'un ungher ascuns
 Am plâns, am plâns d'ajuns.
 N'am frică c'o să mor
 Cu-o viață sunt dator
 Șaceasta o dau cu drag
 Luptând sub al meu steag,
 Dar sunt prea îngrijat
 Gândind cum v'am lăsat
 Și-aici de-oi fi să mor,
 O, scumpul meu odor,
 Lolica mea micuță,
 Și scumpa ei măicuță
 Din ce vor mai trăi
 Aici eu d'oi muri.
 Rugați-vă, mă rog și eu
 La bunul, mare Dumnezeu
 Rădica cruda coasă
 Din lumea păcătoasă,
 Om pe om să nu se taie
 Și să se lase de bătaie.
 C'au roșit râuri de sânge
 Inima în pept ni plânge.
 Căci Muscalii ca snopii cap
 Gândești pământul că e iad
 Nici n'avem loc de culcat.
 De trupuri de oameni-morți
 Și de cai, de tunuri, roți
 Tot unelte risipite
 Dela Sârbi și Ruși răpite.
 Și oh! iubiții mei frați
 Ce păs, de nu îmi scrieți?
 Că ceilalți primesc scrisori
 Dela părinți, frați, surori
 Numai eu amar de mine
 Nu primesc chiar delă nime.
 Doar adresa n'o știți bine?
 Stefan Murgu rezervist
 La Arbet, infanterist
 Reghementul șeaizeci-unul
 Voinici unul câte unul.
 In Feldpost o sută opt
 Reghementul cel mai copt.
 Alta nou n'am să vă spun
 Plec că auzii un tun...
 Rămâneți iubiți cu bine
 Nu vă îngrijați de mine
 Că sunt viu și sănătos
 Și aduc țării folos;
 Și închei c'un rugământ
 — Dă-ne Doamne brațe tari
 Și la mici și la cei mari
 De grabă să biruim
 Ș'ai Tăi fii iubiți să fim.
 Utvin, 1914. Ch. Murgu.

Cheful peștilor.

Acum câtva timp în orașul Frankfurt din America, căci și acolo se află un Frankfurt, arzând o fabrică de spirt, sute de butoaie pline s'au vărsat într'un lac. Nu peste mult peștii din apă, au început să joace, sărind din apă, unii ieșind chiar la țarm. Lumca s'a adunat să vadă minunea cum își potrec peștii, când se îmbată.

Dar precum pe oamenii îi duce beția la rău, așa și unii din pești îmbătându-se, au adormit, plutând pe apă cu burta la soare.

Oamenii îi prindeau cu mâna, umplând într'un ceas, mai multe căruțe cu pește. Așa a fost sfârșitul chefului peștilor. Aceste au fost paștile peștilor.

Copii cumiți.

Tinca: Crezi tu, Nicule, că și copiii mici ajung în cer?

Nicu: Cum să nu? Doar pentru aceia e acolo »calea laptelui«.

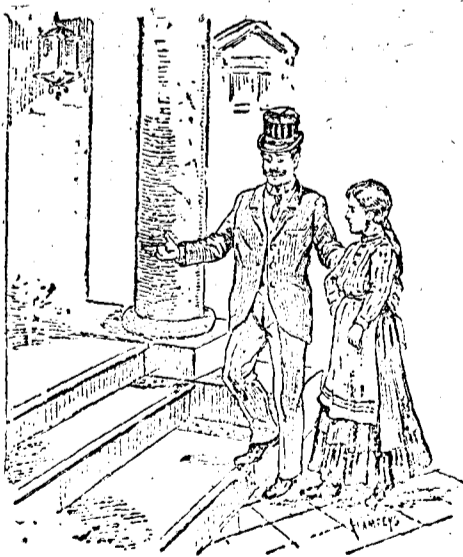
Speculantul.

— Pentru ce vrei ca bunica să îți dea leacurile?

— Pentru-că lingura e prea mare!... și mâinile bunicii tremură... mai se varsă puțin.

La medio.

— Doctore, dă-mi un eșu serios... Sunt foarte bolnavă, am trebuință de liniște... Nu mi-ai examinat limba...

— De prisos, doamnă... Sunt sigur că și ea are trebuință de pădure.

Ghicitori cu chipuri.

I.

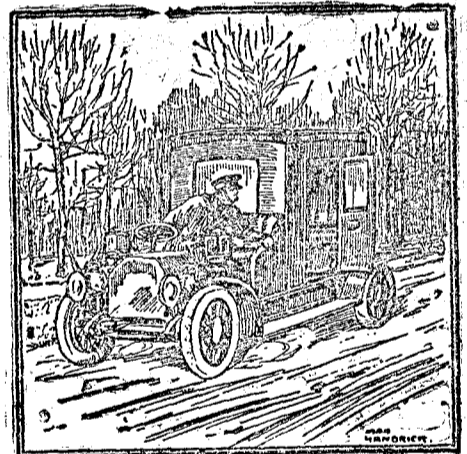
Ce va să însemneze chipul acesta?

II.

Dar acesta?

III.

Automobilul e deschis,
 Unde este cel-ce vrea să se urce?

IV.

O biserică și-un pom,
 Și ascuns este un biet om. Unde?

Editor și redactor responsabil:

Dimitrie Birăuțiu.

Tipografia »Poporul Român«, lka-ulca 36.